భారతీయాంగ్ల కథ

ఓ ఆడదాని చావు

సునీతా జైన్

తెలుగుసేత
తిరుమూరు సుధాకరరెడ్డి

ఈ వారం కథ

మా పక్కింటి అటార్నీ వర్మగారు పెళ్ళి చేసుకొంటున్నారు. నాకెంతో మనస్తాపంగా వుంది. ఎలాగైనా అతన్తో తగవు పెట్టుకోవాల నిపిస్తోంది. అప్పటికిగాని నా మనసు కుదుట పడేలా లేదు. నాకింకా పెళ్ళి కాలేదు. ఆ విషయం నన్ను కలవరపెడుతోంది.

వర్మగారి బంగాళాలో ఏం జరుగుతున్నది మా ప్రహరీ గోడ దగ్గర నుంచే చూడవ చ్చును. కొన్నేళ్ళ కిందట కూలి పోయిందది. మళ్ళీ దానిని రిపేర్ చేయించలేదు. మా రెండు కుటుంబాలకున్న సాన్నిహిత్యంతో ఆ అవసరమే రాలేదు. పైగా రెండిళ్ళ మధ్య రాకపోకలకు ఇప్పడు మరింత సౌకర్యంగా వుంది.

అక్కడ సర్వం సిద్ధమైనట్టుంది. ఊరే గింపు బయల్దేరబోతోంది. దుమ్మురేగకుండా ఉండేందుకు ఎర్రమట్టిమీద యిద్దరు మను షులు ప్లాస్టిక్ బకెట్లతో నీళ్ళు చల్లుతున్నారు. బంధువులు స్నేహితులు చాలా మందే వచ్చి నట్టున్నారు. ఐతేనేం ఆ పెళ్ళికి నేను వెళ్ళేది లేదు. అమ్మబాధపడ్డాసరే! పెళ్ళాం పోయిన రెండు నెలలకే అతను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసు కుంటాడా? ఎంత సిగ్గు చేటు?

నేనా గోడ దగ్గరుండడం, అనుకొన్నట్టు గానే అమ్మకు నచ్చలేదు. "ఓరి దేవుడా! సరైన టైమ్‌కి అక్కడ వుండాలని లేదా నీకు? ఊరేగింపు బయల్దేరబోతోంది. నువ్వింకా పుస్తకాలు పట్టుకు కూచున్నావు. నీ సంగతి నాకేం బోధపడడం లేదు"

"అమ్మా! నేను రావడం లేదే! నా కోసం ఆగకుండా నువ్వెళ్ళిరా!"

"ఎందుకని? వాళ్ళు మన పక్కింటివాళ్ళు కదా? నువ్వు రాకపోతే బాధపడతారు. వాళ్ళకేమని సమాధానం చెప్పేది?"

"ఏదో ఒకటి చెప్ప, నేను వచ్చేది లేదు"

"ఎందుకనేది కనీసం నాకైనా చెప్ప. రాత్రికి వంట కూడా చెయ్యడం లేదు. నువ్వు నస్తుండవలసిందే!"

"నాకు ఆకలిగా లేదు... అయినా నిన్ను చూస్తే నాకాశ్చర్యంగా వుంది. వర్మగారి భార్యంటే నీకెంతో యిష్టం. కాని ఆమె అలా చచ్చీ చావగానే నువ్విలా చీర సింగా రించుకుని వర్మ పెళ్ళికి తయారవుతున్నావ్. నేనిది భరించలేను బాబూ!"

నా పక్కనే వొచ్చి కూర్చుంది అమ్మ.

"తలరాతను ఎవరు తప్పించగలరే తల్లీ! కమలను నా సొంత చెల్లెలి కన్నా మిన్నగా చూసుకున్నాను" ఆమె గొంతులో విషాదం నిండుకొంది.

"నిజంగా నాకెక్కడ కోపం వచ్చిందంటే- మరీ అంత తొందరగా వర్మ పెళ్ళికి తయా రవడం..."

"అతన్ని తప్ప పట్టకమ్మాయ్! అతను అంత సంతోషంగా ఏమీ లేదు. కమల జబ్బు పడ్డప్పడు అతనెంత జాగ్రత్తగా చూసుకున్నదీ తెలీదూ? పిల్లకోసమే ఇప్పడీ పెళ్ళి!"

"పిల్లలా? అదో సాకు మాత్రమే! సవతి తల్లి వచ్చి వాళ్ళని సుఖ పెడుతుందా? అతను బాగా డబ్బున్న వాడు కదా? పిల్లకోసం ఓ ఆయాను ఎందుకు కుదుర్చుకోకూడదు?"

"ఆయా ఎప్పటికీ తల్లితో సమానం కాదు. ఇదంతా అర్థంకాని పసివయసు నీది. సవతి తల్లి అయినంత మాత్రాన ఆ పిల్లల్ని యిష్ట పడదని ఎందుకనుకుంటున్నావ్? నువ్వు కోపంగా వున్నావ్ గనుక నీకలా అనిపి స్తుంది. వర్మకు తనపనితో తీరికుండదు. పిల్లల బాగోగుల్ని పట్టించుకోలేడు. ఇంట్లో ఓ ఇల్లాలు వున్నట్టయితే బిడ్డలగురించి చింత అతని కుండదు"

"అతని పిల్లల్ని ఆమె యిష్టపడదనుకో?"

"అలా అయితే, అది వాళ్ళ కర్మ అనుకోవాలి. కాబట్టే వాళ్ళ సొంత తల్లి చనిపోయుండాలి. చూడమ్మాయ్! నా పెళ్ళ ప్పడు మీ నాయనమ్మ మీ పెద్దన్నయ్యను కానుకిచ్చింది. అప్పడా పసివాడికి పద్దెనిమిది నెలల వయసు తల్లిలేని లోటు ఒక క్షణమైనా అతను అనుభవించాడేమో అడిగి చూడు! ఇప్పటికీ మీ అందరికంటే ఆ అబ్బాయినే నేను ఎక్కువగా అభిమానిస్తుంటాను"

అమ్మ చెప్పిందంతా నిజమే! అదేమి టోగాని అమ్మతో వాదుకు దిగినప్పడుల్లా నేను వోడిపోతూనే వుంటాను. ఆమె పెళ్ళికి వెళ్ళి పోయింది. ఊరేగింపు మొదలైంది. పెళ్ళింట్లో మంచి పెద్దగా వినిపిస్తోంది పాప్ మ్యూజిక్. ఆ రికార్డు సంగీతం మ్యాఢిల్లీ లాంటి పట్టణాల్లో ఎప్పడో పాతబడి పోయింది. కానీ మీరట్ యింకా అందాకా ఎదగలేదు. ఇతరుల ప్రశాంతినీ నిద్రనీ చెడ గొట్టే వాళ్ళ మీద అధికారులు ఎందుకు జరి మానా విధించరో నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది. నాకు తలనొప్పిగా వుంది.

పెళ్ళికూతురు ఈ మధ్యాహ్నమే దిగిం దట! పురిటి బిడ్డ, పెళ్ళికూతురూ నా బల హీనతలు. వాళ్ళ వైపు తొంగి చూడకుండా వుండలేను. నా కోపాన్ని కాస్త దిగమింగుకుని ఆమెను చూసేందుకు వెళ్ళాను. మామూ లుగా అయితే పెళ్ళికుమార్తె చుట్టూ ఇంట్లో వాళ్ళూ మూగి వుంటారు. కానీ వర్మగారి శ్రీమతి ఓ మూల వొంటరిగా కూచుని వుంది. ఎర్రని కాటన్ చీరలో ఇబ్బంది పడుతూ కనిపించింది. ఆమె ముసుగు ముక్కు వరకూ జారి వుంది. ముసుగు పైకెత్తి చూశాను. నిండా పదిహేడు, పద్దెని మిదేళ్ళు లేవు! ఏడ్చి ఏడ్చి కాబోలు కళ్ళు ఎర్రగా వుబ్బి వున్నాయ్. ఆమె చూపులు కాలిగోళ్ళపై సారాడుతున్నాయి. ఆమె మేని ఛాయ కొత్తగా మెత్తగా మెరిసిపోతోంది.

ఇంట్లోవాళ్ళెవళ్ళూ ఆమెను పట్టించుకోక పోవడం నేను గమనించారు. ఆమె రెండో భార్య కావడం ఒక కారణం అయితే పేదింటి పిల్ల కావడం మరో కారణం. కాటన్ చీరలే ఆమె తెచ్చిన కట్నంలా వుంది. అంతా పెళ్ళి విందులోనూ, పరిహాసాల లోనూ మునిగి వున్నారు. ఆత్రం అంతా వర్మగారి ఆర్గురి పిల్లలదే! వొంతుల వారీగా వొచ్చి వాళ్ళంతా వింతగా ఆమెని తొంగి చూసి పోతున్నారు. వాళ్ళ మొహాలలోని నిర్వేదం చూస్తోంటే వాళ్ళ సవతి తల్లికి సిద్ధపడ్డట్లే వుంది.

కోపం గట్లు తెంచుకొంటుంటే యింటి కొచ్చి అమ్మమీద విరుచుకుపడ్డాను

"చూడమ్మా! నువ్వంతగా జాలి చూపిస్త న్నావే ఆ వర్మగారి మీద! అంత చిన్నపిల్లను పెళ్ళి చేసుకునే హక్కు ఆ మహాశయుడికె వరిచ్చారంట?"

"ఇంతకీ సంగతేమిటే?"

"ఆయన చూస్తే శ్మశానానికి సగం దూరంలో వున్నాడు. పెళ్ళాడిందేమో నా కన్నా పసిపిల్లని"

"తప్పమ్మాయ్ గీతా! అలా మాట్లాడొద్దు. అతనికి నలభై ఏళ్ళేగా?"

"ఐతేనేం? ఆ అమ్మాయి వయసుకు రెండింతలు సరిగా రెండింతలమ్మా! ఇది చాలా అన్యాయం. ఆమె ఇంకా చిన్నపిల్లే! ఆరుగురు బిడ్డల్ని పెంచాలి. వాళ్ళకు పెద్ద క్కయ్యలా వుంటుంది. కానీ తల్లి అని పించుకోదు. నేనిది సహించలేను. నాకెంతో వేదనగా వుంది. పెళ్ళాం చచ్చిన వాణ్ణి పెళ్ళాడడం ఓ పీడకదూ?"

వెంటనే నాలుక కొరుక్కున్నాను. కాని ఆలస్యం అయిపోయింది. అమ్మనోట మాట రాలేదు. నేను సిగ్గుతో సందిగ్ధంతో చితికి పోయాను. అమ్మ మౌనంగా తన కన్నీటిని తుడుచుకుంది.

** ** ** **

మా యింటికీ, వర్మ యింటికి మధ్య తాజా వార్తల ప్రత్యక్ష ప్రసారానికి ఓ ట్రాన్స్ మీటర్ వుంది. అది ప్రాణమున్న ట్రాన్స్ మీటర్ జగ్గీ! ఆమె మా రెండిళ్ళలో పాచిపని చేస్తుంది. ఆవిడందించిన తాజి

వార్తల్ని బట్టి పెళ్ళికూతురు కులం తక్కు వది. మానాభిమానాలు లేనిది. పెళ్ళయిన మర్నాడే ముసుగు తీసిపారేసి మగరాయు డిలా యిల్లంతా తెగ తిరిగేస్తున్నది. వర్మ యింట్లో నెలల తరబడిగా వుంటున్న అతని మేనత్తల్ని వాళ్ళ వాళ్ళ నెలవులకి తరిమి పారేస్తున్నది.

నేను విస్తుపోయాను. నా విస్మయం జగ్గీని మరింతగా మాట్లాడించింది.

"ఆశ్చర్య పోకమ్మా! గీతమ్మా! ఓ ఇల్లా లుగా ఎలా నడుచుకోవాలో బొత్తిగా తెలీ దావిడకి. పల్లెటూరిదనుకొంటాను. వారం రోజుల్లో పనిమనిషిని కూడా నిలిపి వేయడం ఖాయం ఆ బిడ్డలకిక దేవుడే దిక్కు. వర్మ గారి మొదటి భార్య బతికున్న రోజులు ఎంత బాగుండేవో? అవి యిక రాబోవు!"

నాకు ఆదుర్దాగా వుంది. ముఖ్యంగా నేను అమితంగా ప్రేమించే పింటూ గురించి! ఆ పసిగుడ్డు పట్ల సవతల్లి కఠినంగా ప్రవర్తి స్తుందేమో? నేనేమీ చేయలేక పోతున్నందుకు కచ్చగా వుంది. అయినా నాకేం అధికారం వుందని?

ఆ మధ్యాహ్నం పాలిపోయిన ముఖంతో వర్మగారు కోర్టుకు వెళ్ళినట్టు తెలిసింది. బంధువులంతా తరలి పోతున్నారు. ఇల్లంతా కడిగి శుభ్రం చేయిస్తోందట కొత్తపెళ్ళాం! ఎలాగో పెద్ద పిల్లాణ్ణి దొరక బుచ్చుకుని అడిగి చూశాను.

"ఎలా వుంది మీ అమ్మ? ఆవిడంటే నీకిష్టమేనా?"

"నాకు తెలీదు!" వాడు పారిపోయాడు.

సాధారణంగా పొద్దెక్కిలేవడం నాకల వాటు. నిద్రలేవగానే పక్కింటి వైపు తొంగి చూశాను. ఎంతో ప్రశాంతంగా వుంది. పిల్ల లెక్కడా కానరాలేదు. మామూలుగా అయితే ఆడుకుంటూనో పోట్లాడుకుంటూనో కని పించేవారు. అల్పాహారం ముగించి బైటకు వచ్చాను. ఆశ్చర్య పోవడం నావంతయింది.

పిల్లలంతా చక్కగా శుభ్రంగా ఓ వర సలో కూచుని వున్నారు. మా స్కూలు మాస్టారు శాస్త్రిగారు వాళ్ళతో వున్నారు. తెల్లబోయి చూస్తూ వుంటే జగ్గీ వచ్చి గుసగుస లాడింది.

"నే చెప్పలేదూ? పొద్దున్నే వంట మనిషి వెళ్ళి పోయింది. ఇప్పడే అయ్యవారు వొచ్చారు. అంటే సెలవుల్లో కూడా సుఖపడే యోగం లేదన్నమాట పిల్లలకి!"

మధ్యాహ్నం రెండు గంటలప్పడు కుట్టు మిషన్ కోసం బిన్నూ వచ్చాడు.

అమ్మ ఆశ్చర్యపోయింది.

"కుట్టుమిషనా? దాన్తో నీకేం పనిరా?"

"అమ్మకావాలంది, ఆంటీ! పింటూకీ మిక్కీకి డ్రాయర్లు కుడుతుందట!"

"ఈ వేళప్పడా? బైట ఎండమండి పోతోంది.

పొద్దున చల్లగా వున్నప్పడు ఏం చేస్తోందా విడ?"

"వంట చేస్తున్నది ఆంటీ! మా వంటా విడ వెళ్ళి పోయిందిగా?"

"అవును కదూ? నేను మరిచి పోయాను"

ఎంతో అలజడిగా ఆగుపడింది అమ్మ. తనలో తానే ఏదో మాట్లాడుతోంది.

"మొత్తానికి ఎక్కడో ఏదో తప్ప జరిగింది. ఇలాంటి పెళ్ళి కూతుర్ని కనీవినీ ఎరగ లేదు"

రెండు రోజుల తరువాత పింటూని వొళ్ళో కూచో బెట్టుకుని పత్రిక చదువుతున్నాను.

మా అమ్మ అడిగింది "పింటూ! అమ్మ ఏం చేస్తోంది?"

"అరే! నీకు చెప్పడం మర్చిపోయాను ఆంటీ! అమ్మ తన గదిలో ఎంచక్కని దేవుడిగుడి పెట్టుకుందని? ఇదిగో ఇంతెత్తు కృష్ణుడి బొమ్మ వుంది. పొద్దున్నే పూజలు చేస్తుంది. రాత్రికేమో అక్కడే పడుకొం టుంది. నేనూ అమ్మతోటే పడుకొంటా! దేవుడి దగ్గర నిద్రపోతే పీడకలలు రావని అమ్మ చెప్పింది."

అమ్మ నిశ్చేష్టురాలై అలాగే కొద్దిసేపు వుండిపోయింది. ఆ తరువాత హఠాత్తుగా లేచి గోడ వైపు వెళ్ళింది. నేను చదు వుకొంటూ వుండిపోయాను. నా వొళ్ళోనే నిద్రపోయింది పింటూ. అది వొళ్ళో బరు వని అనిపించడంతో వాళ్ళింటికి తీసుకెళ్ళి పక్కలో వేద్దామనుకున్నాను. పడుకోబెట్టేట ప్పడు నా చీర చెంగు పట్టుకుని నన్ను నిలిపివేసింది. అది పింటూ ప్రయోగించే పాత ట్రిక్కే! నేను పక్కపైనే కూచొని గాఢ నిద్రలోకి జారుకొనే దాకా పింటూని జోకొడుతూ వున్నాను. కిటికీ తెరిచి వుంది. పక్క గదిలో మా అమ్మ, శ్రీమతి వర్మల సంభాషణ వినపడుతోంది.

"నువ్వు కాస్త జాగ్రత్తగా వుండాలమ్మాయ్. లేకపోతే జబ్బున పడతావ్."

"నేను బాగానే వున్నాను ఆంటీ. నా గురించి బెంగ ఎందుకు?"

అమ్మ ఎంత త్వరగా బంధుత్వం కలి పేస్తుందో? ఆమె ఔదార్యం, ఆప్యాయత అంతులేనివి

"లేదు. నువ్వు బాగా వున్నావని నేన నుకోవడం లేదు. వంటమనిషి నెందుకు మాన్పించేశావ్? ఇక పనంతా నువ్వే చేసుకో వాలి కదా?"

"ఏ పనీ చెయ్యకుండా వుండడం నా కిష్టం లేదు. పనిమనిషి చేతి వంటను మా కుంటుంబం తినడం నాకు బాగుండదు. పైగా పిల్లలకు ఓ మేష్టార్ని పెట్టుకోవా కున్నాము.

"బళ్ళు ఇంకా తెరవలేదుగా?"

"నిజమే! ఇల్లు శుభ్రం చేస్తుంటే పుస్తకాలన్నీ చిరిగి, చెడిపోయి వుండ చూశాను. అందుకే వాళ్ళని చదు పన్నద్ధం చేద్దామనుకొన్నాను"

"అయితే ఈ గుడి తతంగమేమి నువ్వసలు పెళ్ళికూతురిలా కనిపించ లేదు. నీ వొంటి మీద నగలే కుట్టుకున్న చీర కూడా ఘోరంగా వుంది"

"అవన్నీ నేను పట్టించుకోను ఆంటీ"

కానీ అమ్మ వినిపించుకోలేదు. కొనసాగించింది.

"నువ్వు పడుకోవడం కూడా అక్కడే విన్నాను"

అమ్మ ఆగేటట్లు లేదు.

ఆమె నుంచి సమాధానం లేదు.

"వర్మ ఎక్కడ పడుకుంటాడు?"

"వారి గదిలో"

"పుస్తకాలగదిలోనా?"

"అవును"

"ఏమిటిదంతా? పిల్లలతో నువ్వూ, అ గదిలో అతనూ పడుకోవడం? మీ పెళ్ళయి ఎంత కాలమైందని?

నాలుగు రోజులు! నా మాట విని, జరిగిందో చెప్పమ్మా? నీ తల్లివయస్సున్నదా నువ్వేమో పసికూనవి! చేతనైన సాయ చేస్తాను. చెప్పమ్మా!"

ఉన్నట్టుండి ఆమె వెక్కిళ్ళు వినిపించా అమ్మ ఓదార్చడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. కాసేపు నాకేమీ బోధపడలేదు.

అటుపైన శ్రీమతి వర్మ మాటలు విని ద్దాయి.

"మా పెళ్ళిరాత్రి ఆయన చెప్పారు. "నా పిల్లల్ని జాగ్రత్తగా చూసుకో! వాళ్ళు పిల్లలు కూడా! ఇప్పటికే దేవుడు ఆరుగు పిల్లల్ని యిచ్చాడు. ఇకపై పిల్లలు అక్క కుండా ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాను.

"ఏమిటీ? ఆపరేషనా?"

"అవును. ఆంటీ! ఒకందుకు ఆయన కృతజ్ఞతలు చెప్పకోవాలి. ఈ విషయం దా వుంటే, నాకు చచ్చే చావయ్యేది. ఇప్పడి హాయిగా వున్నాను. నా జీవితం కృష్ణుడి అంకితం అయిపోయింది"

"ఏమిటి నువ్వంటున్నది?"

"ఆంటీ! నేను పెద్దగా చదువుకో సాదా సీదా అమ్మాయిని. నా చదువంత కొన్ని పురాణాలే! సంతానం కోసమే దాం త్యమని, సంతానం కోసం కాకపోతే స్త్రీ పరుషుల కలయిక కేవలం కామమని, సా మనీ ఆ పురాణాల్లో వుంది. అందుకే పిల్లల్ని బాగా చూసుకుంటానని అందుగ రించి ఎలాంటి ఫిర్యాదు వుండబోదని వారి మాటయిచ్చాను. కాని వారిని మాత్రం నన్ను తాకనివ్వను...

గుండెలు అవిసేలా రోదిస్తోందామె. ఆమె మాటలు నా గుండెను కోత పెడుతున్నాయి

"అక్కకు ఆరుగురు పిల్లల్ని యిచ్చిన వాడు నా జన్మ సార్థకం చేసుకోడానికి ఒక్కగా నొక్క నలుసును నాకివ్వదలచుకో లేదు"

ఇకపైన వినే ధైర్యంలేక నేలకు అతుక్కు పోయి కూలబడి పోయాను. నన్ను మోసు కుపోయే శక్తి నా కాళ్ళకు లేదు!

143